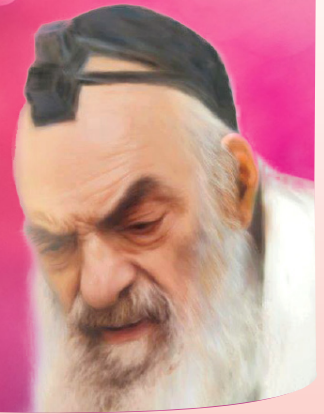

העלון טעון גניזה
עלון מס' 851
שבת וירא
שנת תשפ"ז

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת וירא

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.08	3.48	4.16	5.28	
תל אביב	3.49	4.33	5.29	6.05
חיפה	3.49	4.21	5.28	6.03
באר שבע	3.50	4.34	5.30	6.06

הפטרה: "ואשה אחת"

ההלכה השבועית

הלכות שבת

סדר העולים לתורה א. במנחת יום הכפורים שהשלישי העולה לספר תורה הוא המפטי, ואחד מן הכהנים קנה עליית המפטי, אף על פי שאין הכהן עולה אחר הלוי, כי אם בהפסק ישראל, מכל מקום כיון שרבים קופצים על עליית ההפטרה של יונה, וניכר הדבר שמפני חשיבות עליית שלישי זו, קנאה, רשאים לקרות הכהן לעליית שלישי שהוא המפטי, ויאמרו אף על פי שהוא כהן יעמוד, והוא הדים בתשעה באב בשחרית או במנחה שהשלישי הוא המפטי.

ב. כהן אבל בתוך שבעת ימי אבלו, אפילו אין בבית הכנסת כהן אחר, אסור לו לעלות לתורה ביום שני וחמישי, לפי שהאבל אסור בדברי תורה. אבל בשבת אם אין שם כהן אחר, יעלה לספר תורה ראשון בתורת כהן, כי אם ימנע מלעלות, יהיה נראה כנוהג אבלות בפרהסיא בשבת.

ג. כהן שהיה קורא קריעת שמע או בברכותיה, וקראו לעלות לתורה, אפילו אם אין כהן אחר, לא יפסיק ויעלה ישראל במקומו. אבל אם היה עוסק בפסוקי דזמרה, יפסיק ויעלה לתורה, וגם אם יקרא החזן בלחש, כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה, רק לא יפסיק למי שברך או השכבה.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

ויתמהמה (יט,טז)

הטעם על מלת "ויתמהמה" הוא שלשלת, כדי להדגיש שבמלה זו טמון דבר הרבה יותר גדול מסתם עכוב קצר, מה קרה שם? אומר המדרש (ב"ר נ, יא) כי המלה "ויתמהמה" מלמדת אותנו שהיה שם "תמהון אחר תמהון". מה פרוש המלה תמהון? אבוד חושים. כמו שאנחנו בוידי של יום הכפורים: "על חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב". מה זה תמהון לבב? פרושו של דבר, שאנחנו חיים בקהות חושים, ללא הכרה. מהסתובב כחסר הכרה, כאדם עיון ללא חשבון הנפש. הקדוש ברוך הוא נותן לנו מכה, אנחנו מתכופפים לרגע, ולאחר מכן קמים וממשיכים הלאה. מקבלים עוד מכה, מתכופפים לרגע, ומזדקפים כאילו לא קרה דבר. כך, עוברים כל החיים בלא שנשלט עליהם, כמו בובת "נחום תקום" - נופלים וקמים, לא חושבים מי נותן את הסטירה ולמה מקבלים אותה, לא מנסים להבין מה רוצים מאתנו. זהו תמהון לבב - קהות חושים עיפות הנפש. לחיות בצורה כזאת זה חטא, משום שהמכה נתנת לנו כדי שנתעורר ונשנה את דרכנו, ואלו אנחנו - ממשיכים לישון, על כך אנו אומרים "על חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב". אם כן, כשהמדרש אומר שלט היה במצב של תמהון אחר תמהון, פרושו של דבר שהוא אבד שליטה לגמרי, הוא הסתובב כחסר הכרה, כאדם שאבד את דעתו. זהו תמהון אחר תמהון. מה גרם ללוט להגיע למצב כזה של תמהון אחר תמהון? אומר המדרש, כי לוט אמר לעצמו: "כמה אבוד בכסף וזהב, אבנים טובות ומרגליות". לאחר שהמלאכים אמרו ללוט שהם עומדים להפוך את העיר, מיד הלך אל חתניו לוקחי בנותיו, מה הוא רצה מחתניו? חכמינו ז"ל מספרים כי לאחר שהם סרבו לצאת מן העיר, אמר להם לוט: "תנו לי את כל הכסף שנמצא אצלכם. אתם סבורים שלא יקרה דבר, אבל אני יודע שהעיר עומדת להרס כליל, וכל מה שנמצא בעיר יושמד, לכן תנו לי את הכסף שלפחות ישאר אצלי, ואם בכל זאת הכל יהיה בסדר כמו שאתם חושבים. מיד בבוקר אחזיר לכם את כל מה שתתנו לי עכשיו". אולם החתנים לא הקשיבו אליו והתייחסו אליו כאל זקן שאבד את שפיות דעתו. האבדן של ההמון הרב הוא שגרם ללוט להכנס למצב של תמהון אחר תמהון. אמר: כמה אבוד בכסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות יש כאן. כעת יובן הקשר בין התמהון שתקף את לוט לכתוב "יש עושר שמור לבעליו לרעתו". התורה אומרת: "וגם ללוט ההולך את אברם היה צאן ובקר ואהלים" (יג, ה). למקרא דברים אלו מתעוררת הקושיא, על מה ולמה מגיע ללוט כזה עושר? הלא איש זה - שגדל אצל אברהם אבינו, וידע דבר או שנים על צדקותו ועל אמונתו - כופר בסופו של דבר בכל, כמו שאמרו חכמינו ז"ל על הכתוב "ויסע לוט מקדם" - "הסיע עצמו מקדמונו של עול, אמר, אי אפשר לא באברם ולא באלוקיו" (בראשית רבה, מא), "צדיק, שכזה, על מה "זכה" לעושר מופלג? התשובה לשאלה זו נמצאת בכתוב בלשון דעתו: "יש עושר שמור לבעליו לרעתו". לפעמים הקדוש ברוך הוא רוצה להעניש אדם מסוים, אלא שהוא יודע שבמצבו הנוכחי העונש לא יהיה כל כך גדול. אם מענישים אדם עני בכך שהוא לא יזכה לגדולה ועושר, אין עונשו כל כך נורא, הוא כמעט אינו חש בעונשו, שהרי כבר התרגל לחיי דוחק ומחסור. אך אדם שהתרגל לעושר כשהקדוש ברוך הוא לוקח ממנו את עשרו - הרי זה עונש נורא ואיום. לפני שהוא הולך לשמחה הוא נאלץ ללכת לגמ"ח וללוות כמה מאות שקלים, כדי לתת למארחים את המתנה להם מצפים, הוא לא יכול להרשות לעצמו שידיברו עליו מאחורי הגב, הוא ממשכן את הרהיטים שלו כדי להפיק אירוע מרשים, כפי שמצפוי על ממדיו ומידותיו, הוא נכנס לחובות נוראים, הכל בשביל לצאת ידי חובת "מה יגידו", וכדי לשמור על מעמדו. מעשה ביהודי עמיד שבא אל רבי **חיים קריזיט** זצ"ל ואמר לו: רבי, הכל סבורים שאני אדם עשיר, רואים שאני לבוש בהדור ונוסע במכונית פאר, אבל למעשה הפסדתי את כל כספי ואין לי ממה לחיות, אין לי בבית אפילו לחם לאכול, רבי חיים שמע את דבריו, והחליט לאסוף לו כסף. הלך הרב עם הגבאי שלו לאחד מגבירי הקהילה, וסיפר לו את הסיפור, לאחר שסיים הרב את דבריו, שאל אותו הגביר, "כבוד הרב, לאיזה סכום אתם מצפים להגיע?" ענה לו הרב, מאה אלף דולר. "כבוד הרב, אני מוכרח לדעת מיהו העשיר שפשט את הרגל, אני מוכן לתת שלושים אלף דולר במזומן, בתנאי שחבר יגלה לי את שמו". אולם הרב ענה, "האיש בקש שלא אגלה ברבים את מצבו, ועל כן אני לא יכול להגיד לך דבר". העשיר העלה את הסכום, "אם הרב אומר לי את שמו, אני מוכן לתת חמישים אלף דולר". הרב מסרב. העשיר נקב בסכום גבוה ביותר, ולבסוף אף הבטיח לתת באופן מיידי את מלא הסכום - מאה אלף דולר - ובתנאי שהרב יגלה לו את שמו של אותו אדם. אולם הרב פנה לגבאי ואמר: "בא נלך, אם הוא לא רוצה לתת בלי תנאים, לא נקח ממנו מאומה". כשעמדו הרב והגבאי ליד הדלת, קרא פתאום הגביר לרב ובקש ממנו: "בבקשה, יואיל הרב להכנס עמי לחדר, אני רוצה לדבר עמו בארבע עינים". הרב נענה לבקשתו, ונכנס אתו לחדר. ברגע שסגר העשיר את הדלת מאחוריו, הוא התיישב ופרץ בבכי. לאחר שנגרע מעט, פתח ואמר: "כבוד הרב, אני נמצא באותו מצב, גם אני אבדתי את כל רכושי, והגעתי עד מצב של פת לחם. עד היום לא פניתי לאיש, למרות שאני ומשפחתי סובלים חרפת רעב, העדפתי לגווע ברעב ולא לבקש עזרה מאף אחד, מחשש שמא יתפרסם מצבי ברבים, עד עתה הייתי אובד עצות, לא סמכתי על איש, כעת התברר לי שהרב שומר סוד, ועל כן אני מבקש מכבוד הרב שיעזור לי". אדם מוכן לסבול סבל ורעב, ובלבד שלא יודע ברבים שהוא ירד מגדלות! העונש הכי גדול שיש הוא "עושר שמור לבעליו לרעתו". אם כן, כשהקדוש ברוך הוא רוצה להעניש בן אדם בעונש קשה במיוחד, הוא נותן לו בתחילה לטפס גבוה.

המשך בעמ' הבא

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinyon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinyon.org או בואצפ: 050-9580500

האשפה כל פריטי מזון שמתארחי המלונות מותירים אחריהם. השימוש בצרכי המזון הכשרים שנותר במלון, מהווה אפוא הצלה מן האשפה שהינה הפקר גמור. השעה אילצה אותו להתעשת מן ההתפעמות המפליאה והמדהימה, אל החזרה למציאות המתקרבת לקראת שבת; אל הידיעה שכל זה מתרחש בהקף ולא בחלום. הדליק אש בנרות והוציא את סידורו לקבל את השבת. פסוקו של דוד המלך מתנגן במוחו בצלילים של שבת: "תערוך לפני שולחן... דשנת בשמן ראשי, כוסי רוייה... אך טוב וחסד..."

ובדיוק אל המלון הזה הגיע, מתוך האחרים שיכול היה לנסות את מזלו גם בהם; בדיוק אל המלון שבו התפנה חדר, המכיל בתוכו שבת ערוכה, בלתי מוסברת; ובדיוק נעדרו החדרנים היום "משום מה... סיבה בלתי ברורה", וכך לא פונה לאשפה כל המזון שנותר בארון. פליאה דעת ממנו נשגבה, לא יוכל לה. שבת של הארה היתה לו שם, אם יהיה נידוחו בקצה השמים משם יקבצו ה' אלוקיו ומשם יקחנו. נגהה עליו אורה העילאי של השגחה הפרטית, בלי להבין את פשרה ויתעטף בהודיה ושבח לא"ל חי. בלב מתרונן ניצב לקדם את מלאכי השרת משרתי עליון שפקדוהו ברחמים; על כוס מלא השמיע עדותו על יוצר בראשית; גם לחם משנה היה בידו, כמן שירד משמים - ויתענג בנשמה יתירה אשר בו. בצאת השבת מהיר לעזוב את המקום, הספיק את הטיסה ושב בשלום אל ביתו ואל נחלתו. במשך תקופה ארוכה מיטע לספר את אותו מעשה, חש כי השומעים לא יאמינו למשמע אופן; תהה בינו לבין עצמו, שמא מעשה נסים אירע עמו - שהשתיקה יפה לו... לימים נערכה באירופה אסיפה רבתי למשיגי כשרות מהרבה מדינות, ובמפגש משיגים זה - כאשר ספרו שליחי המצווה אלה לאלה על הארות שונות בתוך כדי מסעותיהם ונדודיהם - קם בהשתאות לספר מעשה אמת שהיה עמו וכך היה. לשמע הדברים קם אחד השומעים ושאל: ההיה זה במדינה פלונית בעיר פלונית? נענה ר' יוסף ואמר הן. חזר הלה ושאל פרטים נוספים - עד שהתברר כי הוא זה שעזב בחפז את החדר והותיר אחריו את כל צרכי השבת. גדולה הייתה ההפתעה, לפגוש כך את האיש אשר בידו פתרון התעלומה. וכה סיפר אותו משיגי כשרות: "הגעתי אל המלון בלילו של יום חמישי, אחר שביצעתי במדינה ההיא שליחות קצרה באותו יום. אמור היתי לעשות שם את השבת ולהמשיך במוצאי שבת במסע למדינה אחרת. בשעות הבוקר של יום שישי, התקשר אלי ידיד המתגורר במדינה סמוכה, מרחב של טיסה קצרה, והזמנני להתארח אצלו בשבת. הודיעני שבירר ומצא שיוצאת טיסה למדינתו בעוד כשעתים ויש בה מקומות פנויים. ביררתי אם אוכל להמשיך את מסעי לאחר השבת ממדינה מגוריו- וכאשר התברר לי שאכן כך, קמתי לצאת מידית, בהחלטה של רגע. ארזתי בחפזה את מטלטלי וכו' שלט להרבות במשא מיותר, הותרתי אחרי את צרכי השבת שהכנתי בארון..." ורוח הקודש מה אומרת: "טעמו וראו כי טוב ה', אשרי הגבר יחסה בו. יראו את ה' קדושו, כי אין מחסור ליראיו. כפירים רשו ורעבו, ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב".

נפלאותיו לבני אדם

המשך מלפני שבוע: נכנס אפוא אל הלובי, 'התנחל' באחת מכורסאותיו הפינתיות בהתארגן לשהות בפניה זו משך כל השבת. על כורסה זו יטעם את הפירות אשר תשיג ידו, בה יערוך סעודותיו וזמירותיו החרישיות; יתפלל וגם ישן. הניח מזוודתו מתחתיה והתיישב; פרי או שניים יהיו לו היום תחת חלות ודגים, כורסה מלונית תהיה לו תחת חדר ראוי, ויעלה עליו הכתוב כאילו... צר היה לו בכל אשר נעשה. מעולם לא היתה לו שבת של המתנה וציפיה לצאתה. נקפה השעה והלכה - עוד זמן מה תפרוש השבת את כנפיה עלי עולם, תעטוף אל חיקה גם את מדינה זו ותמצא משכן בלבבו. משפט מן הזמירות כנשמע מרחוק: "יום שבת קודש הוא, אשרי האיש שומרהו... ואל ישים אל לבו, הכיס ריק ואין בו...". באין לו מרחץ לטבילה ומקום לתפילה - רחץ פניו וידיו ויצא לחפש לו פינה חרישית שבה יקבל את השבת בינו לבין קונו. בלכתו כך ברחבי הכניסה למלון, ניגש אליו הפקיד והנה חדשות בפיו: נודע לו עתה על אחד האורחים, שאמור היה לשהות כאן ביומיים הבאים, שלקראת הצהרים קם במפתיע ועזב את המלון בפתאומיות; שילם והלך לדרכו באופן בלתי צפוי "המלון שלנו מכבד את עצמו", אמר, "אין מדרכינו להכניס אורח אל חדר שלא נוקה והוכן במיוחד. החדר שהלה הותיר אחריו, הפוך על פיו ובלתי נקי. משום מה, החדרנים שהיו אמורים להגיע היום, נעדרו מסיבה לא ברורה - כך שלעת עתה החדר לא מאורגן לאירוח. עם עדיפה עליך השהות בו, על פני שהיה בלובי הציבורי - האפשרות בידך". בשורה של ממש היתה זו עבורו. פשיטא שעדיפה הפינה האישית והפרטית על פני ההמצאות בלובי, לעיני כל. מיהר לקחת את המזוודה ולעלות אל החדר. אכן, החדר 'משומש' כהוגן, ניכר היטב שהלה עזב במהירות. עד מהרה החל מכין את המקום לכבוד שבת, להשליט בו מעט סדר ונקיון; הזדרז עתה לנצל את האפשרות המרחץ שניתנה בידו. ובלבו הודיה לה' על החסד הזה. לכל הפחות קורת גג אישית תהיה לו. בתוך כך, פתח את הארון כדי להכניס בו את דבריו המועטים - ולנגד עיניו נגול מחזה מדהים שהפיל עליו הלם. נותר מסומר על עמדו לרגעים ולא האמין, סבור היה שהינו הוזה: על המדף מונחות שתי נרות, עם גפרורים. לצידן ניצב בקבוק מיץ ענבים כשר למהדרין ועליו גביע נאה, חד פעמי, עם צלחות וצלוחיות. מאחוריהם, חבילה סגורה ומרובעת של מצות שלמות - וגם צנצנת אטומה של שמונה מנות דגים, חתומות בחותם כשרות נודעת. ואם לא די בכל זה - הנה קופסה של לפתן, בקבוק שתיה מתוקה, שקיק פירות ותבנית של מיני מזונות, תוצרת כשרה למהדרין והארץ נדחה ורחוקה, קצווי תבל. והמלון רוגש גוים, לאומים יהגו בו ריק. מבחוץ עולה קולה של מוזיקה גויית, אין זכר לקדושה וליהדות - ולפניו שבת שלמה, כמעשי ידיו של אליהו הנביא. מה מתחולל פה? מי הביא לכאן את כל ההטבה הזאת? אף אם נאמר שהאורח שעזב את החדר פתאומית - יהודי היה, כשר היה, שומר שבת היה - אולם מה טעם הותיר אחריו את הכבודה המסודרת והנאה? אתמהא, אתמהא. הכבודה הזאת - ידע - הרי היא הפקר גמור ומותרת בשימוש. זה שהותיר אותה, התייאש ממנה - כיון שדרכם של חדרני המלונות, להשליך אל

המשך מטעמים לשולחן: הוא מאפשר לו לחיות חיי תענוגות ולהסתובב בחברה מתאימה. ואז, לאחר שהאדם כבר התרגל לחיי רוחה והתערה בחברה ה"גבוהה", הוא נוטל ממנו את עשרו, והאדם נופל מאגרא רמא לבירא עמיקתא. זה מה שהקדוש ברוך הוא עשה ללוט. הוא נתן לו צאן ובקר ואהלים, הרגיל אותו למעמד חברתי גבוה, ואז נטל ממנו בבת אחת את הכל. מה הייתה התוצאה? "ויתמהמה" - לוט בתמהון אחר תמהון, התהלך כאדם שבינתו נטלה ממנו, וכל כך למה? "אמר, כמה אבוד בכסף וזהב ואבנים ומרגליות יש כאן" - הוא לא יכול לקחת את הכסף, החתנים צוחקים עליו ולא נותנים לו, מה יהיה מכאן ואילך? בדרך זו הרגיש לוט היטב את העונש - "יש עושר השמור לבעליו לרעתו" - להגדיל את הרעה, להעצים את המכה. הכלל שיש עושר השמור לבעליו לרעתו, נכון בכל מיני תחומים. "עושר" אינו דווקא כסף, גם כבוד, כשרונות, ילדים - כל דבר טוב עלול להיות עושר לבעליו לרעתו. ממילא ברור כי אם הקדוש ברוך הוא אינו מעניק לנו טובה כזו או אחרת. אין זה משום שהוא אינו אוהב אותנו. אדרבה, אולי דווקא משום שהוא אוהב אותנו, הוא אינו מעניק לנו טובה מרובה מדי, הוא יודע שנתנית העושר עלולה להיות לרעתנו, מאחר שצדיק וישר הוא, אינו חפץ לגרום לנו רעה שאינה מגיעה לנו. תמיד צריכים לזכור, שכל מה שחסר לנו זה בגלל שהקדוש ברוך הוא אינו נותן לנו, ומה שהוא אינו נותן לנו זה רק משום שהוא אוהב אותנו וחפץ בטובתנו.

מתוך האור

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לכבוד יום הולדתו של אחי עשיתי לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", ובין היתר ביקשתי שיהיה לו שמירה והגנה ובכלל כל הישועות... יומיים לאחר מכן הוא הגיע לבקר אותי יחד עם אימי. כשיצאו מביתי נפרדנו לשלום, בלי לדעת מה עומד לקרות דקות ספורות אחר כך. מכונית פגעה באחי בעוצמה, בתאונת פגע וברח, והעיפה אותו באוויר. זה היה מבהיל ביותר. אבל בחסדי שמים גדולים, אחי יצא מהתאונה ללא פגע או נזק... אני לא יכולה שלא להרגיש שהייתה כאן השגחה מיוחדת. יומיים קודם לכן עשיתי עבורו "פדיון נפש" והעתירו עבורו. וראינו בחוש את הסיעתא דשמיא... אין עוד מלבדו!

ש.ז.

החתן שלי הלך לקבל פטור מהצבא, לפני שניגש לשם, עשיתי לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", זה היה לפני שבוע, הוא ניגש, דיבר, הסביר להם, אמרו לו תחזור לוועדה ביום ראשון. הבת שלי מאד דאגה, שיעצרו אותו, מה יהיה. אמרתי לה, מה זאת אומרת - תרמנו ל"חסדי ינון", בע"ה הכל יהיה בסדר... היום קיבל את הפטור... תודה לבורא עולם ולשליחים... הבוטח בה' - חסד יסובבנו...

מ.ג. מהמרז

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה
שומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו (פסד' ב"א ב"ז)

בעוון לשון הרע הגדול מכלן,
הוא גלות האחרון הגדול והחמור

ראיתי בספר ברכת טוב, שכתב בדף ה', כי בעוון עבודה זרה היה גלות נבוכדנצר, והוא חמור בסקילה, לכן נשרף בית המקדש ונכשלו באנדרטי. ובעוון שפיכות דמים נמסרו להריגה בימי המן, והוא בסיף, ולכן נתבטל בנין בית המקדש. ובעוון גלוי עריות היה שמד של היוונים. וגזרו, דכל כלה תבעל להגמון תחלה. והוא בחנק. קל מכלן. לכן היה בית המקדש רק שפרצו בו ושקצו הכלים, ובעוון לשון הרע הגדול מכלן, הוא גלות האחרון הגדול והארך והחמור, ואין תקונו אלא בתורה, זהו תרף דבריו.

אמרת הצדיק

"האדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו."
רבי משה חיים לוצאטו (הרמח"ל)

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

הבת שלי התחתנה בשעה טובה וחפשה בית לידנו, ולא מצאנו, ואם כבר היה משהו פנוי אז לא התאים. אז התקשרתי ל"חסדי ינון" ועשינו לה "פדיון נפש" וברוך השם, הם מצאו דירה מתאימה לידנו. ואפילו כבר הספיקו לעבור אליה. מודים להשם, שהכל עבר על הצד הטוב ביותר... היפלא מה' דבר...

בעילום שם

לנכדה שלי, היתה ירידת שמיעה באוזן אחת, לאחר בדיקה החליטו לעשות כפתורים, לפני ההליך, הזמנתי לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם! עבר בקלות, ובסיעתא דשמיא, הילדה פתאום מגיבה כשמדברים איתה וגם הדיבור השתפר פלאים... כי אל רופא רחמן ונאמן אתה...

ח.א.

קרובת משפחה, ילדה בכיתה א' עברה בדיקה לשומות בעור. הרופאים העלו חשש שמדובר בשומות שעלולות להיות השם ישמור נגועות, חס וחלילה על אף אחד מ ישראל... דאגנו, מיותר לציין. הזמנו עבורה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", והתפללנו וצפינו מעומק הלב לישועה. לאחר מכן היא נבדקה שוב, והבשורה הייתה משמחת: הכול בסדר! ישתבח שמו לעד!

י.ד.

בס"ד

מטבע הישועות
ש" הצדיק

פרטית בקו הישועות
1700-720-500

"יש הקונה את עולמו בעלון אחד"

היה שותף
לזיכוי הרבים באיזור מגוריק
לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, מגדולי הפוסקים בדור האחרון הגיע לפגישה עם גביר בקומה רביעית בבנין משרדים ללא מעלית. הוא היה אז בגיל שמונים וחמש לערך ובקושי רב טיפס את המדרגות ברגל. כשהסתיימה הפגישה הוא ירד למטה לאיטו ועמד להיכנס לרכב שלקח אותו. לפתע נעמד במקומו כנזכר בדבר מה, ובלי לומר מילה נוספת סב על עקבותיו וצעד לעבר הבנין. שני תלמידים שליוו אותו שאלו: "האם הרב שכח משהו?" "כן", השיב להם, "אני צריך לעלות". "שהרב לא יטרח", נזעקו שניהם, "אנחנו נעלה!" אך הם נענו בשלילה: "זה עסק שלי!" והחל לטפס למעלה. התלמידים עלו איתו. ראוהו מתנשם ומתנשף במאמץ, ונח בין קומה לקומה. כשהגיע לקומה רביעית, נכנס למשרדו של הגביר. הלה קם ממקומו מופתע, "האם התחדש משהו מאז השיחה ביניהם?" חשב. רבי משה פנה ואמר: "שכחתי להודות לך על כוס התה שהכנת לי, באתי לומר יישר כח! התה היה מצוין!" התלמידים נאלמו דום. כששככה מעט תדהמתם שאלו: "כבוד הרב, האם לא יכולת לשלוח אותנו לומר תודה?" "יכולתי", השיב להם בפשטות, "אבל מי שתה את התה, אני או אתם? אני שתיתי, ולכן אני הוא שצריך להודות!" ("אבות על בנים") המשנה במסכת אבות (ב', ט') אומרת: "איזוהי דרך רעה שיתרחק ממנה האדם... רבי שמעון אומר, הלוה ואינו משלם. אהד הלוה מן האדם, קלוה מן המקום ברוך הוא, שנקמר לוה קשע ולא ישלם וצדיק חונן ונותן" (תהילים לז') "אדם הלוה ואינו משלם, לא בגלל שאין לו אפשרות לשלם, הוא אדם שלא מעריך מה עשו בשבילו... כל אחד מאיתנו זוכה לטובות רבות מהסובבים אותנו, ומאנשים שכלל לא מכירים אותנו, הדבר הקטן שאנו צריכים לעשות הוא להעריך את המאמץ והרצון שלהם. כשאדם מעריך את הנתינה של האחר הוא יודע גם להכיר לו טובה ומכניס בליבו מעט אהבה אליו. איזוהי דרך שיתרחק ממנה האדם? חוסר הערכה לשני. איזוהי דרך שיתקרב אליה האדם? הערכה לאחר והכרת הטוב. כך יוכל האדם לתקן בעצמו דברים רבים, להיות טוב ואכפתי יותר, הוא ייצור לעצמו סביבה הרוצה לתת לו, סביבה שתתן לו הרגשה טובה, והרבה רצון להיות בחברתה. הכרת הטוב, הערכה והודיה הם דברים קטנים שיעשו אותך פשוט... אדם גדול...

רונן קרוא

שו"ת הלכותי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: כשנוטלים ידים לדבר שטיבולו במשקה האם צריך להקפיד על כל הלכות נטילת ידים לסעודה?

תשובה: יש להקפיד על כל ההלכות. מקור: שו"ע סימן קכח ס"ק כ. שו"ע הרב שם.

שאלה: כששוטפים פירות וירקות צריך ליטול ידים?

תשובה: כל דבר שטיבולו במשקה טעון נט", אמנם אם ייבש את המאכל לפני שמכניסו לפיו - אף שכבר נטלו בידו כשהוא רטוב - אין צריך נטילת ידים. מקור: שו"ע סימן קכח. ובשו"ע הרב שם.

שאלה: כתמי דיו של עט שלכלכו את ידו, ולאחר שניקה מה שיכל נשאר עוד כתמים, האם חוצצים בנט"י?

תשובה: אינם חוצצים. מקור: משנ"ב סימן קסא ס"ק יד (חציצה הינה רק בדבר שיש בו ממשות, וכאן שניקה כל מה שיכל, השאר הוא חזותא בעלמא ואינו חוצץ).

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון
מזכירות כלכלית

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובר ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד - פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלת המשפחה | ארון חתן | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נוסף בבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

1700-720-500 ☎ 050-9580500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

ביאור נפלא בלשון צחה וקלה בהוצאה ברורה ומאירת עיניים, ואף דברים עמוקים מבוארים בו בפשטות ובבהירות (הרה"ג עמרם פריד שליט"א)

חדש! במהדורת כיס באותיות מאירות עיניים

או באתר:

www.hasdeyinyon.org

לרכישה ב"חסדי ינון":

1700-720-500

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

